

به نام خدا

دوره هشتم - سال سوم
تاریخ چاپ: ۱۳۸۹/۱۱/۲۷
شماره چاپ: ۱۳۷۲
شماره ثبت: ۵۰۵

اظهار نظر کارشناسی درباره:
«طرح جامع نظام باشگاه‌داری در ایران»

فهرست مطالب

۱	چکیده
۲	مقدمه
۳	موضوع طرح
۳	سابقه باشگاه‌داری و نحوه اداره آن در کشور
۴	آثار منفی باشگاه‌داری دولتی
۵	قوانین ناظر
۸	ابهامات طرح
۹	جمع‌بندی
۱۱	پیشنهادها
۱۳	منابع و مأخذ

اظهار نظر کارشناسی درباره:
«طرح جامع نظام باشگاه‌داری در ایران»

چکیده

تعداد باشگاه‌های دولتی و تیم‌داری در سال‌های اخیر به علت مفاد بند «ب» ماده (۱۱۷) قانون برنامه چهارم توسعه مبنی بر اجازه هزینه یک درصد از اعتبارات دولتی توسط دستگاه‌ها و شرکت‌های دولتی برای ورزش در طول برنامه رشد پیدا کرد و باعث بروز مشکلات و منزوی شدن بخش خصوصی شده است، از این رو طرح باشگاه‌داری در ایران برای جلوگیری از رشد بی‌رویه تعداد باشگاه‌های دولتی و تیم‌داری مؤسسات مربوط به دولت و واگذاری باشگاه‌های دولتی به بخش تعاونی و خصوصی از سوی نمایندگان محترم مجلس شورای اسلامی ارائه شده است.

دولت بر اساس اجرای سیاست‌های کلی اصل چهارم و چهارم قانون اساسی و نیز اصلاح موادی از قانون برنامه چهارم توسعه و همچنین ردیف ۲ بند «ز» ماده (۱۱۷) قانون برنامه مذکور موظف بوده تا امور تصدی و از جمله ورزش حرفه‌ای شرکت‌ها و باشگاه‌های دولتی و وابسته به دولت را به بخش خصوصی و تعاونی واگذار کند که این امر تحقق نیافته است. در ضمن تبصره ذیل ماده (۱۳) قانون برنامه پنجم توسعه پرداخت هرگونه وجهی از محل بودجه کل کشور به هر شکل را به ورزش حرفه‌ای ممنوع کرده است. بنابراین ضرورت دارد تا با توجه به احکام قانونی مذکور نظام باشگاه‌داری شکل گیرد و از این دیدگاه نیز طرح ارائه شده قابل توجیه است.

طرح مذکور دارای ابهاماتی نیز می‌باشد که در گزارش به صورت تفصیلی به آن پرداخته شده که از جمله می‌توان به عنوان طرح که نظام باشگاه‌داری است اشاره نمود که این طرح از یک ماده واحد تشکیل شده است. در حالی که تدوین نظام باشگاه‌داری شامل اجزایی است که نیاز به درج و تصویب آن در قالب بندهایی ذیل ماده واحد می‌باشد. همچنین دستگاه خاصی به عنوان متولی برای اجرای طرح مشخص نگردیده و به نحوه واگذاری اشاره نشده است. این امور ممکن است باعث بروز مشکلاتی در اجرا شود و نیازمند تکمیل طرح برای جلوگیری از مشکلات است. در پایان گزارش، بر اساس مطالعات صورت گرفته اجتماعی و اقتصادی و حقوقی، پیشنهادهایی مطرح گردیده است تا در تصمیم‌گیری مورد توجه قرار گیرد.

مقدمه

باشگاه‌های ورزشی در جهان سهم اصلی را در همگانی کردن ورزش و جذب جوانان به ورزش قهرمانی و کشف استعدادها و تربیت و هدایت آنان به رشته‌های مختلف ورزشی دارند و تأمین‌کننده ورزشکاران نخبه و عامل رسیدن به افتخارات بین‌المللی هستند که نتایج آن تأثیرات سیاسی، اقتصادی و اجتماعی و فرهنگی دارد. این باشگاه‌ها از طریق بخش خصوصی ایجاد و اداره می‌شوند و ورزش حرفه‌ای از آن طریق صورت می‌گیرد. در سال‌های اخیر به علت بهره‌گیری از اعتبارات دولتی ورزش حرفه‌ای در کشور از طریق دستگاه‌ها و شرکت‌های دولتی توسعه پیدا کرد و بدون داشتن ضوابط مشخص حرفه‌ای‌گری، تیم‌داری و خرید و فروش بازیکنان رواج پیدا نمود و مشکلاتی ایجاد کرد و باعث منزوی شدن بخش خصوصی به علت عدم توان

رقابت با بخش خصوصی گردید. از این رو طرح جامع نظام باشگاه‌داری در ایران با هدف جلوگیری از رشد بی‌رویه تعداد باشگاه‌های دولتی و تیم‌داری مؤسسات مربوط به دولت و اجرای اصل چهل و چهارم قانون اساسی از سوی نمایندگان محترم مجلس شورای اسلامی به منظور ساماندهی ورزش حرفه‌ای در کشور ارائه شده است تا دولت موظف به واگذاری باشگاه‌های ورزشی دولتی به بخش خصوصی و تعاونی گردد، لذا در این گزارش به بررسی موضوع طرح پرداخته شده است.

موضوع طرح

این طرح دارای یک ماده واحده به شرح زیر است:

«دولت مکلف است ظرف ۶ ماه پس از تصویب این قانون کلیه شرکت‌ها و باشگاه‌های فرهنگی ورزشی دولتی و وابسته به سازمان تربیت‌بدنی و سایر دستگاه‌های اجرایی و شرکت‌های دولتی موضوع ماده (۵) قانون مدیریت خدمات کشوری مشمول ذکر یا تصریح نام را با کلیه امکانات، ساختمان‌ها، تأسیسات در شرایط رقابتی به بخش خصوصی و تعاونی واگذار نماید».

سابقه باشگاه‌داری و نحوه اداره آن در کشور

باشگاه‌داری در ایران سابقه طولانی دارد و به حدود ۶۱ سال قبل می‌رسد. این باشگاه‌ها براساس علاقه و سرمایه‌گذاری جمعی از علاقمندان به ورزش شکل گرفته و تدریجاً توسعه یافته‌اند و دولت هیچ‌گونه دخالتی در تأسیس و اجرا و اداره آن نداشته است. برخی از این

باشگاه‌ها پس از پیروزی انقلاب اسلامی ایران به دولت واگذار شدند و سازمان تربیت‌بدنی متولی آنها شد که باشگاه تاج سابق (استقلال) و پرسپولیس (پیروزی) از آن جمله هستند. برخی دیگر به فعالیت خود ادامه داده‌اند و با دریافت برخی تسهیلات دولتی و وام توسعه فیزیکی نیز داشته‌اند، لکن به علت تزریق اعتبارات دولتی برای ایجاد باشگاه دولتی توان رقابت را از دست داده و فعالیت‌های آنها محدود گردیده است.

حرفه‌ای شدن ورزش در کشور به صورت کنونی در گذشته وجود نداشته است، لکن از سال ۱۳۸۲ با تصویب تبصره‌ای در قانون بودجه این سال (بند «چ» تبصره «۷») و ادامه آن در قانون بودجه سال ۱۳۸۳ مبنی بر اجازه هزینه یک درصد اعتبارات دستگاه‌های اجرایی و شرکت‌های دولتی به امر ورزش، حرفه‌ای شدن ورزش شکل گرفت و دستگاه‌ها و شرکت‌های دولتی بزرگ و بهره‌مند از اعتبارات زیاد از خلاً این قانون استفاده کرده و به ورزش حرفه‌ای و به خصوص تیم‌داری پرداختند. مفاد تبصره مذکور با اندکی تغییر در قانون برنامه چهارم توسعه در قالب بند «ب» ماده (۱۱۷) نیز به تصویب رسید و این امر باعث شد تا باشگاه‌داری و بهتر بگوییم تیم‌داری دولتی هرساله رشد بیشتری پیدا نماید و خرید و فروش بازیکنان رونق فراوانی یابد و بخش خصوصی کلاً قادر به حضور در رقابت با بخش دولتی نشود و این درحالی است که ورزش حرفه‌ای و باشگاه‌داری باید کاملاً از طریق بخش غیردولتی انجام پذیرد.

آثار منفی باشگاه‌داری دولتی

- عدم اهتمام به تربیت ورزشکار و بهره‌گیری از ورزشکاران موجود برخلاف عرف باشگاه‌داری و صرفاً برای کسب نتیجه.

- دسترسی آسان به پول و اعتبار و عدم دلسوزی و بهره‌گیری از آن.
- ایجاد شبکه‌های دلالی غیراصولی توسط افراد سودجو برای دستیابی آسان به ثروت.
- منزوی شدن باشگاه‌های خصوصی به دلیل نبود فرصت رقابت با بخش دولتی و عدم تمایل سرمایه‌گذاری توسط این بخش در زمینه باشگاه‌داری.
- عدم امکان نظارت و ارزیابی مالی از سوی متولی اصلی ورزش کشور و سایر نهادهای نظارتی.
- افزایش هرساله قیمت بازیکنان تیم‌های ورزشی و به خصوص فوتبال بدون در نظر داشتن سود و یا زیان شرکت یا دستگاه دولتی ذیربط.
- ایجاد زمینه نابرابری مالی و ثروت در جامعه و تبعیض بین جوانان تحصیل‌کرده غیرورزشکار با ورزشکاران باشگاه‌ها.
- دلسردی کارکنان دستگاه‌ها و شرکت‌های دولتی دارای باشگاه ورزشی در مقایسه دستمزد خود با ورزشکاران و تأثیرگذاری بر کیفیت کالای تولیدی.
- عدم ثبات مدیران باشگاه‌های دولتی به دلیل ایجاد تغییرات در مدیریت کل شرکت‌ها و دستگاه‌ها و اعمال سلیقه مدیران جدید که باعث اتلاف سرمایه‌گذاری قبلی می‌گردد.
- عدم تلاش برای رشد اقتصادی کشور از طریق ورزش به دلیل وجود اعتبارات دولتی.
- مغایرت با قوانین بین‌المللی از حیث وجود باشگاه دولتی در کشور و بروز مشکلات ناشی از اعتراضات از این منظر.

قوانین ناظر

۱. بند «ز» ماده (۱۱۷) قانون برنامه چهارم توسعه، مفاد این بند به شرح ذیل است:
«تشکل‌ها و بخش‌های خصوصی و تعاونی و باشگاه‌های حرفه‌ای در توسعه

ورزش قهرمانی و حرفه‌ای از طریق اصلاح ساختار تربیت‌بدنی و ورزش کشور و اعمال پشتیبانی و حمایت لازم در زمینه‌های اداری، مالی و منابع آن تقویت می‌شود، به‌گونه‌ای که تا پایان برنامه اهداف ذیل حاصل گردد:

۱. سهم بخش غیردولتی و باشگاه‌های خصوصی در توسعه ورزش قهرمانی حداقل به پنجاه درصد (۵۰٪) افزایش یابد.
 ۲. صد درصد (۱۰۰٪) فعالیت‌های اجرایی و تأمین منابع ورزش حرفه‌ای، با عاملیت بخش خصوصی و تعاونی و باشگاه‌ها صورت گرفته و حمایت‌های دولتی به پشتیبانی قانونی و اداری و تسهیلات و کمک‌های اعتباری موردی محدود گردد.»
- ملاحظه می‌شود که طبق بند «ز» قانون برنامه چهارم توسعه و به‌خصوص مفاد ردیف ۲ این بند مقرر بوده که ۱۰۰ درصد فعالیت‌های اجرایی و تأمین منابع ورزش حرفه‌ای از طریق بخش خصوصی و تعاونی صورت گیرد، ولی متأسفانه بدین ترتیب عمل نشده و منجر به ارائه طرح یاد شده گردیده است.
۲. به‌موجب تبصره ماده (۱۳) قانون برنامه پنجم توسعه «پرداخت هرگونه وجهی از محل بودجه کل کشور به هر شکل به ورزش حرفه‌ای ممنوع است». این قانون بیان‌کننده عزم قانونگذار در واگذاری باشگاه‌های ورزشی دولتی که وظیفه ورزش حرفه‌ای را به‌عهده دارند به نهادها و مؤسسات خصوصی و تعاونی است.
 ۳. دولت براساس قانون اصلاح موادی از قانون برنامه چهارم توسعه اقتصادی اجتماعی و فرهنگی جمهوری اسلامی ایران و اجرای سیاست‌های کلی اصل چهارم و چهارم قانون اساسی مصوب ۱۳۸۶/۱۲/۸ مکلف به واگذاری امور تصدی از جمله شرکت‌ها و باشگاه‌های دولتی و وابسته به دولت در بخش‌های خصوصی و

تعاونی شد که این امر تاکنون در زمینه ورزش تحقق نیافته است.

ضمناً در رابطه با واگذاری باشگاه‌های فرهنگی و ورزشی زیرمجموعه شرکت‌های دولتی و دستگاه‌های اجرایی نیز در صورتی که طبق حکم بندهای «الف» و «ب» ماده (۳) قانون اجرای سیاست‌های کلی اصل چهل و چهارم قانون اساسی، شرکت دولتی مشمول واگذاری باشد، قطعاً باشگاه زیرمجموعه متعلق به آن دستگاه و شرکت نیز در ارزیابی دارایی‌های آن به حساب آمده و مشمول واگذاری می‌باشد، بنابراین از این منظر نیز نقضی بر قانون اجرای سیاست‌های کلی اصل چهل و چهارم قانون اساسی برای واگذاری باشگاه‌های فرهنگی و ورزشی زیرمجموعه شرکت‌های دولتی و دستگاه‌های اجرایی مشمول واگذاری وارد نیست.

با این حال، مفاد طرح مذکور، مشمولیت گسترده‌تری در رابطه با واگذاری باشگاه‌های فرهنگی و ورزشی نسبت به احکام قانون اجرای سیاست‌های کلی اصل چهل و چهارم قانون اساسی دارد، زیرا حکم این طرح علاوه بر سازمان تربیت بدنی، سایر دستگاه‌ها و شرکت‌های دولتی موضوع ماده (۵) قانون مدیریت خدمات کشوری را شامل می‌شود، زیرا حکم مذکور قانون مدیریت خدمات کشوری مؤسسات و نهادهای عمومی غیردولتی را نیز شامل می‌شود، در صورتی که در سیاست‌های کلی اصل چهل و چهارم قانون اساسی و قانون اجرای آن مؤسسات و نهادهای عمومی غیردولتی در زیرمجموعه بخش‌های غیردولتی در نظر گرفته شده‌اند، لذا تسری حکم مذکور به آنها، مغایرت با سیاست‌های کلی اصل چهل و چهارم قانون اساسی و قانون اجرای آن دارد و در طرح این نهادهایی که از بودجه عمومی استفاده نمی‌کنند باید مستثنا شوند.

ابهامات طرح

۱. در طرح عنوان شده که کلیه شرکت‌ها و باشگاه‌های فرهنگی ورزشی دولتی واگذار نماید. این موضوع باید شفاف و روشن شود که آیا تمامی باشگاه‌های فرهنگی ورزشی زیرمجموعه در قالب شرکت یا دستگاه تأسیس شده و اداره می‌شوند یا خیر؟ زیرا در غیر این صورت، عنوان شرکت‌ها باید از ابتدای عبارت فوق حذف گردد و عنوان باشگاه بر تمامی آنها اطلاق شود.

۲. در حکم ماده واحده این طرح، صرفاً امکانات، ساختمان‌ها و تأسیساتی که تحت مالکیت باشگاه‌های فرهنگی ورزشی می‌باشد باید واگذار گردد. درحالی که در این طرح به موضوع کاملاً توجه نشده است، زیرا امکان دارد دستگاه یا شرکت دولتی، باشگاه فرهنگی ورزشی تأسیس کرده باشد و ساختمان‌ها و امکانات خود که برای بهره‌مندی کارکنان داشته است را برای استفاده ورزشکاران آن باشگاه در اختیار آنان قرار داده باشد. اما آن ساختمان و امکانات همچنان در مالکیت دستگاه و یا شرکت دولتی باشد، لذا در این صورت صرفاً امتیاز باشگاه باید واگذار گردد.

۳. متولی مشخصی برای واگذاری باشگاه‌های موضوع این طرح مشخص نشده است، لذا ضروری است که در طرح به این موضوع توجه و اضافه گردد تا تمامی دستگاه‌ها و شرکت‌های ذیربط موظف و مسئول شوند یا سازمان خاصی متولی موضوع گردد.

۴. در طرح عنوان شده که در شرایط رقابتی به بخش خصوصی و تعاونی واگذار شوند. در این مورد نیز این ابهام وجود دارد که منظور از شرایط رقابتی چیست؟ اگر منظور واگذاری از طریق برگزاری مزایده است، امکان دارد با وجود مشخص نبودن متولی مشخص برای واگذاری، برخی از دستگاه‌ها از طریق ترک تشریفات باعث از

بین رفتن شرایط رقابتی شوند و لذا در این فرآیند به مصلحت است طبق
واگذاری شرکت‌ها ترجیحاً از طریق مزایده برای واگذاری آنها اقدام شود.

لذا بهتر است، صراحتاً به نحوه اجرا در طرح تأکید گردد. در واقع «در شرایط رقابتی به بخش خصوصی و تعاونی واگذار نماید». از حکم این ماده واحده حذف و به جای آن عبارت «با شرایط رقابتی مندرج در مواد (۲۲) و (۲۳) در فصل سوم قانون برگزاری مناقصات به بخش خصوصی و تعاونی واگذار نماید». جایگزین گردد.

۵. عنوان طرح ارتباط با مطالب آن ندارد، عنوان طرح «طرح جامع نظام باشگاه‌داری در ایران» است. درحالی که متن مشتمل بر یک ماده واحده است که مقرر می‌دارد دولت مکلف است کلیه شرکت‌ها و باشگاه‌های دولتی یا وابسته به دولت را به بخش خصوصی و تعاونی واگذار نماید که ارتباطی با نظام باشگاه‌داری و تنظیم آن ندارد و چنانچه مقرر شود نظام جامع باشگاه‌داری تدوین شود، نیاز به الزاماتی با رعایت قوانین مرتبط در قالب تبصره‌های ذیربط در ذیل ماده واحده دارد، بنابراین بهتر است عنوان طرح اصلاح گردد و یا الزامات مذکور در ذیل ماده واحده اضافه و پیشنهاد شوند. در غیر این صورت مغایر با ماده (۱۳۰) قانون آیین‌نامه مجلس شورای اسلامی است.^۱

جمع‌بندی

از آنجا که باشگاه‌داری و حرفه‌ای‌گری در ورزش باید از طریق بخش خصوصی صورت گیرد و اختصاص اعتبارات دولتی برای این منظور با عدم جذب

۱. ماده (۱۳۰) - طرح‌ها نیز همانند لوایح، باید دارای موضوع و عنوان مشخص باشند و دلایل لزوم تهیه و پیشنهاد آن در مقدمه به‌وضوح درج شود همچنین دارای موادی متناسب با اصل موضوع و عنوان طرح نیز باشد.

سرمایه‌گذاری بخش خصوصی و تعاونی در این زمینه مواجه شده و ازسوی دیگر توان رقابت را از باشگاه‌های موجود خصوصی سلب می‌کند، لازم است باشگاه‌های دولتی که در سال‌های اخیر به‌علت تزییق اعتبارات دولتی ایجاد شده‌اند به بخش خصوصی و تعاونی واگذار شوند. ضمن آنکه با توجه به مقررات بین‌المللی، باشگاه‌های دولتی نباید در فعالیت‌های ورزشی بین‌المللی حضور یابند و منع قانونی ایجاد شده است، اجرای این طرح را بیشتر الزام‌آور می‌کند: ضمن آنکه چون این امر از وظایف دولت محسوب می‌شود چنانچه نمایندگان محترم از طریق اختیارات نظارتی دولت را مکلف نماید، ضرورتی به تصویب آن نیست و در غیر این صورت ضروری است.

ضروری است توجه شود که حرفه‌ای‌گری در ورزش از طریق اعتبارات دولتی باعث بروز مشکلات و نابسامانی‌هایی اجتماعی و اقتصادی در طبقات مختلف و به‌خصوص جوانان شده است. هر ساله به‌علت عدم دلسوزی قیمت بازیکنان و به‌خصوص ورزش فوتبال افزایش می‌یابد. این امر باعث عدم تناسب درآمدهای ورزشکاران و سایر اقشار جامعه می‌شود و تبعیض ایجاد می‌نماید و هدر رفتن بخش زیادی از اعتبارات دولتی را نیز به همراه دارد. از این رو قانونگذار در ردیف ۲ بند «ز» قانون برنامه چهارم توسعه بر واگذاری ورزش حرفه‌ای به بخش خصوصی و تعاونی تأکید کرد که اجرایی نگردید. در پی آن در تبصره ذیل ماده (۱۳) قانون برنامه پنجم توسعه نیز هرگونه کمک و تخصیص اعتبار برای ورزش حرفه‌ای را ممنوع نموده است. لذا از این منظر چاره‌ای جز مکلف نمودن دولت به واگذاری باشگاه‌های دولتی به بخش خصوصی وجود ندارد که در طرح مذکور به آن تأکید شده است.

ضمن آنکه این تکلیف با وجود اصل چهل و چهارم قانون اساسی و نیز سیاست‌های

کلی این اصل که بر واگذاری‌ها تأکید گردیده است و ورزش از آن مستثنا نیست، ضرورت واگذاری باشگاه‌های دولتی را الزامی می‌کند.

البته ابهاماتی در طرح پیشنهادی وجود دارد که از آن جمله می‌توان به عنوان طرح که «نظام باشگاه‌داری» است اشاره کرد که از یک ماده واحد برای الزام دولت مطرح گردیده و این درحالی است که طرح جامع باید از اجزای بیشتری برخوردار باشد تا امکان پرداختن و اجرای یک نظام جامع را داشته باشد، لذا ضروری است به این مورد توجه شود و نسبت به اصلاح عنوان طرح برای الزام دولت به اجرای محتوای و یا اضافه کردن بندهایی در ذیل آن اقدام کرد. در غیر این صورت مغایر با ماده (۱۳۰) آیین‌نامه مجلس شورای اسلامی دارد.

در مجموع طرح یاد شده از این منظر که در راستای اجرای سیاست‌های کلی اصل چهل و چهارم قانون اساسی بوده و جهت تحقق این سیاست‌ها از جمله کاهش بار مالی دولت، افزایش سهم بخش خصوصی و تعاونی در اقتصاد ملی، تأمین عدالت اجتماعی و ارتقای کارآیی بنگاه‌های اقتصادی و بهره‌وری منابع مادی و انسانی می‌باشد طرح خوب و مناسبی است، اما لازم است برای اجرای هرچه بهتر این طرح، ایرادات و ابهامات آن مورد توجه قرار گیرد و برطرف شود.

پیشنهادها

۱. دستگاه‌های مشمول طرح به‌طور شفاف مشخص شوند به نحوی که از ذکر عناوین و اسامی متعدد دستگاه‌ها و شرکت‌های دولتی اجتناب گردد.

۲. صرفاً امکانات، ساختمان‌ها و تأسیساتی که تحت مالکیت باشگاه‌های فرهنگی

ورزشی هستند وگذار شوند. این موضوع نیاز به بررسی بیشتر درخصوص ارزیابی اموال و دارایی‌های این باشگاه‌ها دارد.

۳. سازمان خصوصی‌سازی برای واگذاری این باشگاه‌ها به‌عنوان مسئول اصلی واگذاری مشخص گردد.

۴. برای برگزاری هرچه بهتر واگذاری‌ها توسط برخی دستگاه‌ها (احکام مواد (۲۷) و (۲۸) قانون برگزاری مناقصات) صراحتاً به برخی احکام قانون برگزاری مناقصات استناد شود. در واقع بهتر است عبارت «در شرایط رقابتی به بخش خصوصی و تعاونی واگذار نماید»، از حکم این ماده حذف و به‌جای آن عبارت «با رعایت شرایط رقابتی مندرج در مواد (۲۲) و (۲۳) فصل سوم قانون برگزاری مناقصات و یا از طریق مزایده به بخش خصوصی و تعاونی واگذار نماید جایگزین گردد.

۵. به‌منظور رعایت پیشنهادهای مذکور و نیز رفع ابهامات موجود طرح، پیشنهاد می‌شود، موضوعات مربوطه در قالب بندهایی ذیل طرح مندرج و پیشنهاد گردد و یا آنکه عنوان ماده واحد به نحوی تغییر نماید که صرفاً دولت را موظف به اجرای موضوع کند و با الزام تصویب آیین‌نامه توسط هیئت محترم وزیران جوانب مختلف در نظر گرفته شود که در این صورت ضروری است آیین‌نامه مذکور با پیشنهاد کمیته‌ای مرکب از وزارت امور اقتصادی و دارایی، سازمان خصوصی‌سازی، معاونت برنامه‌ریزی و نظارت راهبردی ریاست جمهوری و نیز سازمان تربیت‌بدنی پیشنهاد گردد.

منابع و مأخذ

۱. اصل چهل و چهارم قانون اساسی و سیاست‌های اجرایی آن.
۲. قانون برنامه چهارم توسعه.
۳. قانون مدیریت خدمات کشوری.
۴. قانون اجاره تأسیس باشگاه ورزشی و ورزشگاه توسط مردم با نظارت دولت.
۵. گزارش بررسی رابطه ورزش و اقتصاد، مرکز پژوهش‌های مجلس شورای اسلامی.
۶. گزارش نگاهی به وضعیت باشگاه‌داری در حوزه ورزش، مرکز پژوهش‌های مجلس شورای اسلامی.

شناسنامه گزارش

شماره مسلسل: ۱۰۷۴۶

عنوان گزارش: اظهارنظر کارشناسی درباره: «طرح جامع نظام باشگاه‌داری در ایران»

نام دفاتر: مطالعات فرهنگی (گروه جوانان و تربیت‌بدنی)، مطالعات حقوقی، مطالعات اقتصادی

تهیه و تدوین: ابوالفضل خورشیدی

مدیر مطالعه: —

ناظران علمی: وحید خاشعی، مهدی ادیبان

متقاضی: کمیسیون فرهنگی

همکاران: ابوالفضل درویشوند (دفتر حقوقی)، امید عطایی (دفتر اقتصادی)

همکاران خارج از مرکز: —

اظهارنظرکنندگان خارج از مرکز: —

ویراستار تخصصی: —

ویراستار ادبی: —

واژه‌های کلیدی:

۱. باشگاه‌های دولتی

۲. ورزش حرفه‌ای

۳. باشگاه‌های خصوصی

۴. قانون

تاریخ شروع مطالعه: ۱۳۸۹/۱۲/۴

تاریخ خاتمه مطالعه: ۱۳۹۰/۱/۲۱

تاریخ انتشار: ۱۳۹۰/۱/۲۸